

[Statsministeren.]

alle, der har været aktive i erhvervslivet, vil jeg gerne sige, at jeg stadig synes, det er et meget vigtigt forslag, og jeg kan ikke lade mig afskrække af den ærede ordfører for de uafhængige. Det er muligt, at han ikke kan lide den slags foranstaltninger, men det kan vi. Vi mener, det er rimeligt i et samfund med voksende velstand at stræbe henimod, at enhver, der har været aktiv i erhvervslivet, i sin pensionstid opnår en levestandard, der ikke betyder et brat fald fra indtægterne som aktiv til en knap folkepension. Det mener vi er rimeligt; vi mener, det er et socialt forstandigt mål at tilstræbe.

Så kan man spørge, som den ærede ordfører for venstre gjorde det, om dette her nu bare er løs snak, eller om det er noget, der er realiteter bag ved. Jeg mener da, at der er høj grad af realiteter bag ved det. Vi ved jo, at en sådan ordning for længst er gennemført og er i kraft i Sverige. Alene ved at studere erfaringerne fra Sverige vil man få et ganske godt materiale at gå ud fra. Hermed vil jeg ikke sige, at vi bare skal kopiere den svenske ordning. Hvis vi havde ment det, havde vi selvfølgelig ikke nedsat et ekspertudvalg til at gennemarbejde det hele.

Man kan også gå til Norge og se, på hvad måde man gennemfører det dér. Jeg går ud fra, at den nye norske regering vil gå videre med dette arbejde på samme måde som den afgæede norske regering, så det er ikke løs snak. Her er tale om en moderne foranstaltning, en social sikring ind i pensionsalderen, som samtidig bærer den økonomiske sundhed i sig ved at skabe mulighed for en nyopsparing i store fonds, der vil kunne anvendes enten, som det ærede medlem — jeg tror, det var det ærede medlem hr. Iver Poulsen — sagde det, til udlån til erhvervslivet eller måske til at sikre en del af byggeriet den bedre og mere rimelige finansieringsform, som byggeriet i så høj grad har brug for i dette land. Jeg må altså stadig væk mene, at tillægspensionstankegangen: tillægspension til alle, er noget, der må have den allerstørste interesse.

I anledning af det ærede medlem hr. Poul Møllers bemærkninger og forslag til motive-

ret dagsorden vedrørende politisk repræsentation i det udvalg, der undersøger mulighederne for denne nye ATP-ordning, vil jeg gerne sige, at det hele tiden har været regeringens hensigt at søge dette udvalgsarbejde fremmet mest muligt, og vi har fundet, at det skete hurtigst ved, at man lod et forholdsvis lille ekspertudvalg skabe det principielle grundlag. Det venter vi at kunne få i begyndelsen af næste år, engang hen på forsommeren, og dette principgrundlag skulle så have været fremlagt her i folketinget. Her skulle man have debatteret det og så nedsat et politisk udvalg. Men det er da klart, at det kan gøres anderledes. Nu har man stillet forslag om, at der skulle politiske repræsentanter ind i udvalget. Jeg tror i og for sig, at vor fremgangsmåde var bedre og ville have gjort det hurtigere; det er ikke, fordi jeg mener, at politikere gennemgående forsinket sagerne, men jeg tror nu engang, at et lille antal eksperter hurtigere ville have kunnet gennemarbejde de ret vanskelige tekniske, aktuarmæssige problemer, og når vi havde det klart, kunne vi så tage fat på det fra politisk hold med deltagelse fra partierne. Men vi vil da ikke fra regeringens side sætte os imod et almindeligt ønske om politisk deltagelse i ekspertudvalget, og jeg skal anmode socialministeren om, at de politiske partier bliver repræsenteret i udvalget. Jeg håber så, at arbejdet må få et sådant forløb, at det ikke forsinket denne sag, som jeg, således som jeg har givet udtryk for det, tillægger vægt.

Med hensyn til indkomspolitikken spørger man: hvad gjorde den ansvarlige regering i 1964 under de tilstundende overenskomstforhandlinger. Ja, vi gjorde vel i og for sig det, som det ærede medlem hr. Poul Hartling og det ærede medlem hr. Baunsgaard mener vi burde gøre. Jeg mener, vi gjorde det. Allerede i oktober 1964 sammenkaldte jeg repræsentanter for erhvervenes og arbejdsmarkedets organisationer, og på det møde gav jeg klart udtryk for regeringens vurdering af den økonomiske situation og for det ansvar, der påhvilede organisationerne. Helt konkret pegede jeg på, at der, for så vidt produktionskapaciteten angik, skulle være mulighed for en fremgang i nationalproduktet på ca. 4 pct. i alt, når befolkningstilvæksten blev taget i betragt-